

Sygn. akt III U 16/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Janusz Wyszyński

Protokolant : st. sekr. sąd. Katarzyna Gawrońska

po rozpoznaniu 9 sierpnia 2019 r. w Ł. na rozprawie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z (...) Nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje Z. K. prawo do rekompensaty od 12 listopada 2018 roku ;***
- 2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu prawa do świadczenia.***

Sygn. akt III U 16/19

UZASADNIENIE

Decyzją z (...)r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.), odmówił Z. K. prawa do przyznania rekompensaty, ponieważ nie udowodnił przed dniem 01.01.2009 r. wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. K. zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił niezasadne uznanie, że nie udowodnił wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przed dniem 01.01.2009 r. podczas gdy okoliczności sprawy wskazują odmiennie. Powołując się na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił okresu jego pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w okresie od 20.01.1981 r. do 09.03.1985 r., od 01.04.1990 r. do 08.06.1992 r. oraz od 10.03.1985 r. do 28.03.1990 r. (k. 3 akt).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powtórzył argumentację faktyczną i prawną zawartą w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że podnoszony w odwołaniu okres pracy od 20.01.1981 r. do 31.07.1982 r. został uwzględniony do okresów pracy w warunkach szczególnych. Podniósł natomiast, że nie uwzględnił okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od 01.08.1982 r. do 09.03.1985 r. w (...)

Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakład Produkcyjno-Usługowy nr (...) w S., ponieważ przedłożone dokumenty nie potwierdzają, iż odwołujący się był kierowcą samochodu powyżej 3,5 tony. Ponadto okres pracy od 10.03.1985 r. do 28.03.1990 r. oraz od 01.04.1990 r. do 08.06.1992 r. nie został potwierdzony świadectwem pracy w warunkach szczególnych (k. 4 akt).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Z. K. urodził się (...) Z dokumentów zgromadzonych przez organ rentowy wynika, że Z. K.:

- w łącznym okresie od 31.05.1972 r. do 31.08.1975 r. był zatrudniony w Kopalni (...) w S. jako mechanik urządzeń górniczych pod ziemią i pracownik na powierzchni, w tym w okresie od 29.12.1972 r. do 14.12.1974 r. odbył zasadniczą służbę wojskową;

- w okresie 01.09.1975 r. do 31.03.1976 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako kierowca;

- w okresie od 01.04.1976 r. do 30.09.1978 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w B. Oddziale (...) w Z. jako kierowca towarowy;

- w okresie od 10.10.1978 r. do 29.02.1980 r. był zatrudniony w Spółdzielni Kółek Rolniczych w S. jako kierowca;

- w okresie od 01.03.1980 r. do 16.10.1980 r. i od 20.01.1981 r. do 09.03.1985 r. był zatrudniony w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakładzie Produkcyjno-Usługowym Nr (...) w S. jako kierowca;

- w okresie od 17.10.1980 r. do 19.01.1981 r. był osadzony w areszcie śledczym;

- w okresie od 12.03.1985 r. do 27.03.1990 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. jako kierowca samochodowy;

- w okresie od 01.04.1990 r. do 08.06.1992 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) i spółka (obecnie (...) sp.j.) jako kierowca samochodu ciężarowego;

- w okresie od 09.06.1992 r. do 31.07.2003 r. prowadził własną działalność gospodarczą;

- w okresie od 01.08.2003 r. do 31.08.2005 r. był zatrudniony w (...) S.A. T. W. w N. jako kierowca;

- w okresie od 02.11.2005 r. do 31.01.2012 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowo-Usługowym (...) jako kierowca samochodu ciężarowego.

Ponadto na okres od 25.12.2008 r. do 22.07.2009 r. miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne, zaś od zaprzestania pobierania tego świadczenia, tj. od 23.07.2009 r. miał przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, najpierw do 30.06.2012 r., a potem od 01.07.2012 r. na stałe.

Decyzją z (...)r. znak: (...)odmówiono Z. K. przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym, gdyż nie legitymował się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Powyższej decyzji Z. K. wówczas nie skarżył.

Z. K. nie ubiegał się o emeryturę pomostową, której i tak ze względu na niespełnienie przez niego wszystkich przesłanek, by nie otrzymał.

16.11.2018 r. Z. K. złożył wniosek o emeryturę, w wyniku rozpoznania którego Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z (...) r. znak: (...) przyznał mu emeryturę od (...) r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Zaś decyzją również z (...)r. znak: (...) (obecnie zaskarżoną) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił Z. K. prawa do przyznania

rekompensaty, ponieważ nie udowodnił przed dniem 01.01.2009 r. wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Powyższe ustalono na podstawie akt organu rentowego, a które to ustalenia nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniesione odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 pkt 5 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

Do oceny pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdzie wskazano, że rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w art. 32 ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32 ustawy). Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), dalej zwane jako rozporządzenie. Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl zaś § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

W sprawie spośród przesłanek nabycia prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych sporny okazał się okres takiej pracy. Organ rentowy uznał, iż odwołujący się posiada staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 9 lat 2 miesiące 18 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył odwołującemu się okresu zatrudnienia od 01.08.1982 r. do 09.03.1985 r., od 10.03.1985 r. do 28.03.1990 r. i od 01.04.1990 r. do 08.06.1992 r.

Wskazać należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, mogą być udowodnione wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Takie postępowanie dowodowe, uzupełniające i weryfikujące dokumentację sporządzoną przez zakład pracy Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził.

Sąd uzyskał akta osobowe odwołującego się z okresu jego zatrudnienia w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakładzie Produkcyjno-Usługowym Nr (...) w S., w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) i spółka (obecnie (...) sp.j.).

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, w oparciu o przedstawione dowody w postaci dokumentów z akt rentowych i uzyskanych akt osobowych oraz z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: T. M., E. P. i W. I., a także

po zasięgnięciu opinii biegłego z zakresu bhp, Sąd ustalił, że odwołujący się w okresie pracy w Kopalni (...) w S. na stanowisku mechanika urządzeń górniczych pod ziemią, w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w B. Oddziale (...) w Z. na stanowisku kierowcy towarowego, w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakładzie Produkcyjno-Usługowym Nr (...) w S. w charakterze kierowcy, w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. w charakterze kierowcy samochodowego i w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) i spółka (obecnie (...) sp.j.) w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego przepracował łącznie 15 lat 8 miesięcy 8 dni w warunkach szczególnych.

Przesłuchani w sprawie świadkowie: T. M., E. P. i W. I. na okoliczność pracy odwołującego się w warunkach szczególnych i pracujący wraz z odwołującym się w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakładzie Produkcyjno-Usługowym Nr (...) w S. (świadek E. P.) oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. (świadkowie: T. M. i W. I.) zgodnie potwierdzili, że odwołujący się w w/w zakładach pracy wykonywał prace kierowcy samochodu powyżej 3,5 tony. Wskazali oni wręcz, że odwołujący się jeździł tylko na samochodach ciężarowych, marki J. lub S., nawet z przyczepą. Tym samym świadkowie potwierdzili wyjaśnienia złożone przez samego odwołującego się. Odwołujący się podał również, że nie odwoływał się od decyzji odmawiającej mu emerytury w wieku obniżonym, gdyż wówczas pogorszył się jego stan zdrowia i miał kilka operacji.

Sąd dał wiarę w/w zeznaniom świadków, gdyż są one zgodne ze sobą, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika organu rentowego oraz jednocześnie dostrzegając potrzebę wykorzystania w sprawie wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp na okoliczność czy praca odwołującego się w spornych okresach była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i jaki był łączny wymiar pracy odwołującego się w warunkach szczególnych w okresie jego aktywności zawodowej w rozumieniu art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Biegły w sporządzonej opinii (k. 47-63 akt) wyjaśnił, że pracą w szczególnych warunkach jest praca w trakcie której pracownik stale narażony był na oddziaływanie różnych czynników zewnętrznych szkodliwych dla zdrowia, które z biegiem czasu powodowały duże prawdopodobieństwo utraty zdrowia uniemożliwiające świadczenia dalszej pracy i która jest wymieniona w wykazie A stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia występowała, gdy w środowisku pracy przekroczone były najwyższe dopuszczalne stężenia i natężenia czynników kreślone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 listopada 2002 r. w sprawie największych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Biegły wskazał również, że praca odwołującego się w Kopalni (...) w D. na stanowisku mechanika urządzeń górniczych pod ziemią; w Państwowej (...) w B. D. Towarowo-Osobowy w Z. na stanowisku kierowcy towarowego; w Zakładzie Produkcyjno Usługowym w S. (...) w W. M. na stanowiskach: kierowca samochodów marki S., kowal, kierowca (...); w Zakładzie (...) w B. D. P. w S. na stanowisku kierowcy samochodowego; w Przedsiębiorstwie Produkcyjni Handlowym (...) i Spółka w S. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego posiadały znamiona pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu Wykazu A Działu VIII - W transporcie i łączności poz. 1 (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie) i poz. 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów) stanowiącym załącznik nr 1 do w/w rozporządzenia. Ostatecznie biegły wyliczył odwołującemu się 15 lat 8 miesięcy i 8 dni pracy w warunkach szczególnych. W konkluzji opinii biegły orzekł, iż praca odwołującego się w spornych okresach była pracą w warunkach szczególnych według ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i tym samym przysługuje mu rekompensata zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Do tak sporządzonej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń.

W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób profesjonalny, rzetelny i kompleksowy, zaś przyjęte przez biegłego stanowisko oraz ocena co do kwalifikacji okresów zatrudnienia odwołującego się było wynikiem dokładnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym akt osobowych odwołującego się, zeznań świadków oraz uwzględnienia wiedzy i doświadczenia zawodowego, jakim biegły się legitymuje. W ocenie Sądu biegły dokonał bardzo szczegółowej analizy tych okresów zatrudnienia.

Jednakże na ostatniej rozprawie 9 sierpnia 2019 r. pełnomocnik ZUS, po wydaniu opinii przez biegłego, nie kwestionując legitymowania się przez odwołującego się na dzień 01.01.1999 r. 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na fakt, iż rekompensata przysługuje z tytułu utraty możliwości uzyskania prawa do emerytury w warunkach szczególnych w wieku obniżonym i taką możliwość odwołujący się miał na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż jego ogólny staż wynosi ponad 25 lat i wobec tego nie przysługuje mu rekompensata. Powołał się wówczas na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 16 maja 2018 r. sygn. akt III UK 88/17 i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie wyrażone w wyroku z 25 stycznia 2019 r. sygn. akt III AUa 74/18. Sąd Najwyższy stwierdził, że gramatyczna wykładnia ustawowej definicji rekompensaty jednoznacznie wskazuje, że świadczenie to dotyczy takich ubezpieczonych, którzy nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej i którzy równocześnie utracili możliwość nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to znaczy takich ubezpieczonych, którzy nie spełnili łącznie wyżej określonych warunków przewidzianych w art. 32, art. 46 lub art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270). W drugiej tezie (pkt II) tegoż wyroku uznał, że rekompensata, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), nie przysługuje osobie, która nabyła ex lege prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.), ale nie zrealizowała tego prawa wskutek niezłożenia wniosku o świadczenie.

W tym miejscu Sąd pragnie odnieść się do powoływanego przez organ rentowy wyroku Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III UK 88/17. Mając na uwadze treść tego orzeczenia, Sąd rozpatrujący niniejszą sprawę doszedł do przekonania, iż zastosowanie go w obecnej sprawie było by krzywdzące dla odwołującego się, a nadto sprzeczne z tezą II wyroku. Przede wszystkim należy zauważyć, że odwołujący się dopełnił obowiązku polegającego na złożeniu wniosku o świadczenie. Jego wniosek został rozpatrzony, z tym że była to decyzja wówczas odmowna. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu się prawa do emerytury w wieku obniżonym, a o prawo do emerytury pomostowej nie mógł się skutecznie ubiegać wobec braku spełnienia warunku posiadania wymaganego na dzień 31.12.2008 r. okresu pracy w warunkach szczególnych. I dotychczas wydana decyzja jest decyzją prawomocną i wiążącą. A ponieważ od uprzednio wydanej decyzji odwołujący się nie wniósł odwołania, dlatego też Sąd nie może czynić odmiennych do nich ustaleń.

Natomiast rozpoznając obecnie wniesione odwołanie od obecnie wydanej decyzji, Sąd ma prawo, a nawet musi przeprowadzić postępowanie dowodowe i poczynić własne ustalenia dotyczące stanu faktycznego. Na potrzeby obecnego postępowania Sąd uznał, że powoływany wcześniej wyrok Sądu Najwyższego nie powinien stanowić przesądzającego argumentu dla rozstrzygnięcia w obecnej sprawie, gdyż nie odzwierciedla obecnego stanu faktycznego odwołującego się. Ponadto uznając, że brak możliwości uzyskania przez odwołującego się prawa do emerytury wcześniejszej, zostało wcześniej prawomocnie rozstrzygnięte, co jest przesądzające, Sąd uznał, że przy spełnieniu przez odwołującego się warunku posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach, powinna być przyznana odwołującemu się rekompensata.

Odwołujący wiązał swe prawo z tym, że pracując na stanowisku kierowca jeździł samochodami ciężarowymi o masie przekraczającej 3,5 tony. Wskazywał jednoznacznie, że były to samochody marki J. i S. z przyczepami, które posiadały masę całkowitą mniej więcej od 12 ton do 18 ton. Zatem należy uznać, iż okoliczność, że przy wykonywaniu swojej pracy odwołujący się był stale narażony na oddziaływanie różnych czynników zewnętrznych szkodliwych dla zdrowia, które z biegiem czasu powodowały duże prawdopodobieństwo wcześniejszej utraty zdrowia oraz uniemożliwiające

świadczenie dalszej pracy, uprawnia samoistnie do przyznania w oparciu o to, iż była to praca w warunkach szczególnych. Na potwierdzenie utraty zdolności do pracy przemawia również fakt, iż odwołujący się od 23.07.2009 r. miał przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, najpierw do 30.06.2012 r., a potem od 01.07.2012 r. na stałe.

W tym stanie rzeczy, Sąd nie ma wątpliwości, że odwołujący się spełnia warunki wymagane ustawą z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz wynikające z art. 21 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Sąd nie miał zatem wątpliwości, że praca odwołującego się w okresie od 01.08.1982 r. do 09.03.1985 r. w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy w W. M. Zakładzie Produkcyjno-Usługowym Nr (...) w S., w okresie od 10.03.1985 r. do 28.03.1990 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B., jak i praca w okresie od 01.04.1990 r. do 08.06.1992 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) i Spółka, były również pracami w warunkach szczególnych.

Wówczas stanowisko zajmowane przez odwołującego się jest nie tylko stanowiskiem odpowiadającym pracy wymienionej w wykazie A, dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 2 - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Jednocześnie jest to stanowisko wymienione m.in. w zarządzeniu Nr 64 Ministra Komunikacji z 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MB z 1983 r. Nr 10, poz. 77) w wykazie A w dziale VIII - W transporcie i łączności; Transport, poz. 2 pkt 5 kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, stanowiącym załącznik Nr 1 do w/w zarządzenia. Stanowiska zajmowane przez odwołującego się w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) i Spółka (obecnie (...) sp.j.) odpowiada stanowisku wymienionemu w Załączniku Nr 1 w dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 2 pkt 2 kierowca samochodu ciężarowego, stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Należało zatem stwierdzić, że po połączeniu spornych okresów z okresami uznanymi już przez organ rentowy, okres pracy odwołującego się w warunkach szczególnych wynosi ponad 15 lat i tym samym spełnia on wszystkie przesłanki do przyznania mu rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Dlatego Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. K. prawo do rekompensaty od 12 listopada 2018 r.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu prawa do świadczenia. W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Do rozstrzygnięcia tej kwestii konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego. Dopiero przesłuchanie świadków, wysłuchanie odwołującego się i zapoznanie się z aktami osobowymi, pozwoliły na zaliczenie spornych okresów do pracy w szczególnych warunkach. W tej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.